

AFLEVERING 1 ADRIAAN "EEN KIST VOOR STIPPIE"

Adriaan ligt als een hondje in een lege hondenmand met in zijn mond een botje. Adriaan zegt: "waf". Het botje valt in de mand. Off screen: "Ik ben Adriaan en mijn hond is doodgegaan. Hij heet Stippie"

1. EXT DORP / BURGEMEESTER DE KOCKSTRAAT / DAG

Een dorp. Adriaan fietst naast zijn vader. Het ruist boven zijn hoofd. Hij kijkt omhoog. De wind waait door het gebladerte van hoge oude bomen. Het licht, dat tussen de bomen valt, is helder en sprankelend, maar onder dat grote bladerdek is het donker. Daar ritselen de bladeren. Als fluisteren. Vandaag harder dan anders, zo lijkt het. Adriaan strekt zijn arm uit. Wat zijn die bladeren ver weg. Zijn arm is veel te kort.

VADER (stevig)
Handen aan't stuur!

Ze halen voetgangers in. Een moeder met een meisje. Vader knikt naar de moeder. De moeder knikt terug. Adriaan kijkt achterom en schreeuwt.

ADRIAAN
MIJN HOND IS DOOD!! IK GA EEN KIST
KOPEN!!

VADER
Schssssssssssssssssss!

2. INT HUIS TEUN / WERKPLAATS / DAG

Adriaan kijkt naar het zaagsel op de grond. Overal liggen planken. Het is stoffig. Net als de man, de vader van Teun, die aan het timmeren is. Het begint al aardig op een kistje te lijken. Vader staat naast Adriaan. Adriaan kijkt naar zijn vader. Verbeeldt Adriaan het zich of kijkt vader wat droevig? De vader van Teun kijkt zelden op van zijn werk. Ook niet als hij praat.

VADER TEUN
Heeft-ie geleden?

VADER
't Was een ouwe hond.

ARIAAN
Wat is dat 'geleden'?

VADER
Of-ie pijn heeft gehad.

ADRIAAN

Nee, he, pap?

VADER

Zo zachtjes weggeleden. Wat wil een mens nog meer.

ADRIAAN

Het is geen mens. Het is een hond.

Een zijdeur gaat open. Daar staat een jongetje, Teun. Hij heeft een overall aan, met om zijn middel een riem met hamers en schroevendraaiers.

Adriaan ziet dat Teun een cavia vasthoudt.

TEUN

Heb jij nou geen hond meer?

ADRIAAN

Wel. Hij ligt thuis.

Teun zet de cavia in een houten loopbak bij de deur.

TEUN

Maar hij is dood.

ADRIAAN

Ja.

Teun komt erbij.

TEUN

En als je hem hebt begraven, heb jij geen hond meer.

VADER TEUN

Teun, hou je mond en help me.

ADRIAAN (tegen Teun)

Nou en.

De vader van Teun knikt naar een spijker die in het hout geslagen moet worden. Teun begint te timmeren. Teun kijkt tijdens het werk naar Adriaan.

Teun geeft Adriaan ook een hamer en werkt door. Adriaan aarzelt eerst nog even, maar pakt dan een spijker.

De vader van Teun verschuift zijn werk een stuk verderop en werkt aan het deksel. De vader van Adriaan voegt zich bij de vader van Teun.

Adriaan slaat wat klunzig op de spijker. Teun kijkt er naar.

TEUN

Mag ik jouw dooie hond zien?

ADRIAAN (houdt op met werken)

Nee.

TEUN (spoort aan)

Je moet hem strakker vasthouden. Toe
maar.

Adriaan houdt een spijkertje vast tussen duim en wijsvinger en
Teun wil op het spijkertje slaan.

ADRIAAN

Niet op mijn duim slaan!

TEUN

Als ik je hond mag zien.

Adriaan laat de spijker los en legt de hamer neer.

ADRIAAN

Nee.

Adriaan loopt naar de houten bak waarin de cavia
rondscharrelt. Een huisje aan de kant. Wat zaagsel op de
bodem. Adriaan volgt de cavia in de bak.

TEUN (spijtig)

Ik had er eerst twee, maar de moeder is
doodgegaan.

Teun staat naast hem. Adriaan kijkt opzij.

ADRIAAN

Heb je die begraven?

Teun knikt. Stilte. Adriaan bestudeert het gezicht van Teun.

ADRIAAN

Was de moeder je lievelingscavia?

Teun knikt spijtig. Adriaan kijkt Teun nadenkend aan. Tijdje
stil.

ADRIAAN (beslissing)

Okee, je mag mijn hond wel zien.

Teun kijkt op.

ADRIAAN

Maar niet aanraken!

Teun knikt tevreden.

3. EXT. DORP / BURG. MEESTER DE KOCKSTRAAT / DAG

Vader fietst met maar een hand aan het stuur. Met die andere hand moet hij het kistje op zijn schouder vasthouden. Adriaan en Teun fietsen erachteraan. Onder de hoge oude ruisende bomen, over dezelfde weg, weer terug naar huis.

4. INT. HUIS ADRIAAN / WOONKAMER / DAG

Adriaan kijkt in de kist die op tafel staat. Teun kijkt ook. We zien een wit stukje vacht met bruine stippen. Adriaan aait de hond. Een klein zusje van drie, Marij, probeert op een stoel te klimmen zodat ze er ook bij kan. Adriaan kijkt op en ziet z'n vader op z'n knieën door de krantenmand ramaaien.

PAPA

Hebbes.

Vader houdt een vieze oude bijtknoop van touw omhoog. Moeder komt binnen, bergt haar mobiel op.

MOEDER

Het mag.

VADER

Mooi.

ADRIAAN

Wat mag?

MOEDER

We mogen Stip begraven in het Rabbersbos. Mevrouw Rabbers vindt het goed.

Vader legt de knoop naast Stippie in de kist. Ze kijken met z'n allen naar Stippie. Vader pakt het deksel.

VADER

Aan de kant.

Het deksel gaat over de kist.

5. EXT. HERTENKAMP / DAG

De familie loopt. Moeder tilt Marij en een plastic zak met kleine schepjes. Vader tilt de kist in een vuilniszak op zijn schouder. Adriaan en Teun tillen samen ook een grote schep.

Een man op een fiets komt langs en geeft een knik. Vader en moeder knikken terug. Adriaan kijkt achterom. De fietser ook. Met een heeele lange nek. Vader en moeder kijken af en toe wat schichtig om zich heen.

ADRIAAN
Waarom mag je een hond niet begraven?

MOEDER
Je moet een dood dier bij de dierenarts laten.

ADRIAAN
Wat doet die er dan mee?

MOEDER
Netjes verbranden met een hoop andere dode dieren.

ADRIAAN
Oh, echt zielig!

6. EXT RABBERSBOS / GRAF STIPPIE / DAG

Vader graaft. Moeder graaft met Marij. Teun graaft. Adriaan graaft niet. Het gat wordt al diep.

Adriaan kijkt naar het huis van de familie Rabbers. Uit het raam kijken een meneer en een mevrouw. Het zijn meneer en mevrouw Rabbers. Meneer Rabbers schudt zijn hoofd en wendt zich af van het raam. Moeder ziet het ook.

MOEDER
Hij is het er niet mee eens.

VADER
Wie.

MOEDER
Meneer Rabbers. Hij vindt dat Stip in de container bij de dierenarts moet. Zij heeft hem overgehaald.

ADRIAAN
Meneer Rabbers moet zelf maar in een container als hij doodgaat.

MOEDER
Adriaan!

Vader glimlacht. Adriaan kijkt in het gat. Vader haalt de kist uit de zak en legt deze in het gat. Adriaan kijkt naar de kist.

VADER
Nou. Zeg maar 'dag Stip'.

TEUN, MOEDER, VADER EN ZUSJE
Dag Stip.

Adriaan zegt niks. Vader kijkt even naar Adriaan, dan naar het gat.

VADER (tegen Adriaan)
Wil jij me meehelpen?

TEUN (tegen Adriaan)
Jij hebt nog niet "Dag Stip" gezegd! En je moet ook nog meer zeggen!

ADRIAAN
Wat dan?

TEUN
Dat hij een lieve hond was,
bijvoorbeeld!

Adriaan kijkt naar Teun.

ADRIAAN
Tuurlijk is het een lieve hond, sukkel!

TEUN
Je bent zelf een sukkel!

ADRIAAN
Hij kan toch niks meer horen!!!

VADER
Kalm aan, Adriaan.

ADRIAAN (loopt weg)
A, B, C, ik kap ermee! En ik hoef dat
gat ook niet dicht te gooien!

VADER
Dan doe ik het wel.

Vader begint te scheppen. Adriaan gaat verderop stenen gooien in de eendenvijver. Teun kijkt Adriaan verbaasd na.

7. INT HUIS RABBERS / DAG

Mevrouw Rabbers kijkt uit het raam. Ze ziet in de verte hoe de vader de laatste schep zand op het graf gooit en zijn rug strekt. De familie blaast de aftocht. Adriaan en Teun blijven achter. Ze zoeken stokken.

8. EXT RABBERSBOS / DAG

Adriaan houdt het kruis vast en Teun slaat het in de grond.

TEUN (terwijl hij slaat)
Ik zit al in groep 3. Jij niet. Jij zit
nog maar in groep 2.

ADRIAAN
Ja.

TEUN
(derhalve) Ik ben geen sukkel.

ADRIAAN
Okee.

Vanuit de verte ziet Adriaan mevrouw Rabbers aan komen lopen.
Grote stappen.
Teun ziet het ook. Mevrouw Rabbers ziet er nogal dreigend uit.
Komt ze hen de les lezen?

MEVROUW RABBERS
Jullie hebben hard gewerkt. Willen
jullie een koekje?

TEUN
Heeft u geen snoepjes?

MEVROUW RABBERS
Nee, alleen een koekje.

Adriaan en Teun nemen het koekje en eten ervan. Mevrouw
Rabbers staat te wachten.

MEVROUW RABBERS
Heeft je moeder je niet geleerd dat je
moet bedanken.

ADRIAAN EN TEUN
Dankuwel.

Mevrouw Rabbers knikt kort en loopt terug naar huis.
De wind zet op. Adriaan kijkt naar het grafje.

ADRIAAN
Hij heeft het misschien koud.

TEUN (schudt hoofd)
Hij is toch dood? Mijn vader zegt dat
het lichaam een soort huisje is. Stip
zit er niet meer in. Hij is weg.

Adriaan kijkt Teun aan en denkt na.

ADRIAAN

Waar naartoe?

Teun haalt, met zijn mond vol koek, zijn schouders op.

Adriaan kijkt omhoog. De wind ruist door de bladeren. Ze fluisteren. Ver, ver weg.

TEUN

Kom. Misschien heeft je moeder wel snoep.

Teun rent over het grasveld. Adriaan blijft naar boven kijken.

TEUN (vanuit de verte)

Kom dan!

Adriaan draait zich om en loopt Teun achterna. En terwijl Adriaan, zo lopend over het grasveld, naar boven kijkt, lijken de wind en de bladeren, daar hoog in de lucht, hun best te doen, iets te vertellen.

***